

1991

“Qui parlarà pels que són sota terra, els penjats, els llençats tristament a les fosses comunes?

Els militars faran amb ells un paquet abstracte, i escriuran la paraula “Màrtirs”. I, és clar, ens n’oblidarem, forçosament”

TAHAR BEN JELLOUN

LES VÍCTIMES INNOCENTS DEL POBLE D’IRAQ

Que van sofrir el bombardeig massiu de les forces multinacionals i la repressió de Saddam Hussein.

A Tahar Ben Jelloun autor del poema “La remontée des cendres”, i a Dia Azzawi que l’ha il·lustrat, perquè han volgut amb el seu llibre retre homenatge als milers d’iraquians anònims morts, aixecant una estela funerària, sense odi, amb dignitat per conservar llur memòria.

L’anomenada Guerra del Golf entre 1990 i 1991 va ser la resposta internacional de 34 nacions liderada per Estats Units a la invasió de Kuwait per part de l’Iraq, aconseguint les forces de la coalició una victòria aclaparadora.

La destrucció econòmica i social conseqüència de la guerra va tenir un impacte directe sobre les condicions de vida del poble d’Iraq i especialment dels nens. Qui va pagar el preu d’aquella guerra va ser el poble i no el règim de Saddam Hussein.

La Guerra del Golf va ser una guerra de petroli. Són molts els que pensen que s’hauria pogut tractar de buscar una altra sortida a aquell conflicte, una sortida segurament difícil però millor que la guerra que va començar el 16 de gener de 1991 perquè hauria estat una sortida sense tantes víctimes. D’aquelles víctimes no en sabem gairebé ni el nombre. Es volia presentar la guerra com una guerra neta. No n’hi ha de guerres netes i aquella tampoc ho va ser. No sabem, i potser no sabrem mai, quantes víctimes hi va haver dels bombardeigs dels Estats Units i de les forces aliades. No es volia dir perquè això els hauria perjudicat. Saddam Hussein tampoc no volia dir quantes víctimes hi havia perquè això hauria perjudicat i desmoralitzat la seva gent. En tot cas després es van aventurar algunes xifres, 100.000, 200.000, alguns van dir potser 300.000. No ho sabem, només sabem que van ser molts. Però les víctimes no compten, no tenen importància pels que fan la guerra.

Van recollir el premi Tahar Ben Jelloun i Dia Azzawi.